

DİN İLMİNİ TERCİH ETMEK*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Size Avustralya'nın Melbourne şehrinden hitab ediyorum. Tabii burada sizden dokuz saat ilerdeyiz, cuma namazını kıldık. Size cumadan sonra, ikindi vaktinde hitab ediyorum. Ama siz henüz daha cumayı yapmadınız bile...

a. Kulun Vazifesi

Biliyorsunuz, insanların vazifesi yaratılmışların, kulların vazifesi alemlerin Rabbi olan Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne itaat etmektir. Kulun vazifesi yaradanına, Rabbine itaat etmesi, emrini dinlemesidir. İtaat etmeyen âsî olur. Allah'ın varlığını, birliğini tanımayan kâfir olur. Buna kesin olarak karşı çıkanlar, ebediyyen cehennemde kalacaklar. İtaat edeceğim deyip de, müslüman olup da Allah'ın varlığını birliğini, peygamberini, indirdiği kitabı kabul edip de; ondan sonra da nefesine uyup, şeytana uyup, dünyaya kapılıp, çeşitli sebeplerden, kusurlardan dolayı Rabbinin emirlerini tutmayanlar da, âsî mücrim kullar olur. Yaptığı suçun büyüklüğüne göre, ahirette cezasını çeker.

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Ama mü'min bir kulun, kâinatın mahiyetini, dünya hayatının mahiyetini, ne olduğunu anlamış, kendisinin faniliğini hissetmiş, kendisinin yaratıcısını, Rabbini anlamış, bulmuş; şu kâinata bu güzel bedî, şahâne, sanatlı, mükemmel nizamı veren, çiçekleri açtıran, yazı kışı, geceyi gündüzü peş peşe getiren, kâinatı yöneten, olanları olduran, ölenleri öldüren, her şeyi yapan kâdir-i mutlak Rabbini tanımış olan insanlar, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin emrini tutmaya çalışacaklar.

Bu nasıl anlaşılacak, Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne itaat nasıl olacak?.. Gayet basit.. Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i Adem AS zamanından beri peygamberler göndermiştir. Hazret-i Adem, ondan sonra Kur'an-ı Kerim'de ismi geçen peygamberler ve en son bizim Peygamberimiz, ahir zaman peygamberi... (*Men lâ nebiyye ba'deh*) Kendisinden sonra başka bir peygamber gelmeyecek olan, hükmü kıyamete kadar devam edecek olan; evvelki peygamberlerin getirdikleri şeriatı nesh etmiş olan, yâni hükmünü kaldırmış olan peygamber... Allah'ın yeni kanunu İslâm şeriatı; Kur'an-ı Kerim, Peygamber Efendimiz'in emirleri, yasakları...

İşte onu tanıyan ve onlara itaat eden insanlar, Allah'a kulluk vazifesini nasıl yapacaklar?.. Kur'an-ı Kerim'i öğrenerek yapacaklar. Peygamber SAS Efendimiz hayatını nasıl geçirmiş, Kur'an ona nasıl inmiş?.. Kur'an-ı Kerim'i nasıl anlatmış, nasıl açıklamış, kendisi nasıl uygulamış, nasıl uygulanmasını buyurmuş?.. İnsanlar da öyle yapacaklar.

Allah'a kulluk etmenin yolu, şekli Rasûlullah'a tâbi olmaktır. Onun için çok haklı ve çok mâkul olarak, çok mantıklı olarak biz,

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh) diyoruz. Arkasından,

وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

(Ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû) diyoruz. Yâni, onun gönderdiği ahir zaman peygamberi, onun Kur'an'ını, emirlerini açıklayan elçisi, peygamberi, nebisi, habîbi Muhammed-i Mustafa'sına tâbîyiz." diyoruz. Şehadet kelimesinin içinde onu da zikrediyoruz.

Yanlışı anlaşılmasın diye de bastıra bastıra söylüyoruz: (Abdühû) "Abdidir, kuludur; (ve rasûlühû) ve elçisidir." Çünkü, Allah-u Teâlâ Hazretleri vâhid ü ehad ü ferd ü sameddir, şerîki, nazîri yoktur. Allah inancında en mühim nokta budur.

Allah'ın bir oluşu, yegâne oluşu, eşsiz oluşu, şerîki, nazîri, misli, misâli, küfuvü, dengi, benzeri olmayışı meselesidir. İşte bunu ifade ediyoruz. Ona göre yaşayacağız, gayet kolay... Allah'a güzel kulluk edip de, hem dünyada hem ahirette saadete ermek isteyen, dünyada huzurlu, güzel bir ömür süren...

Çünkü kâinatı yaratan, alemlerin Rabbi Allah, kâinatta güzel yaşamanın reçetesini de göndermiştir insanlara. Bu dünyada mutlu

olmanın reçetesi de İslâm'dadır. Yâni bir ilâcı alıyorsunuz veya evin içine güzel bir cihazı, size rahatlık getirecek olan pahalı bir cihazı getiriyorsunuz; onun kullanma talimnamesi var, ona göre kullanıyorsunuz.

Ben çok güzel bir çamaşır makinesi getirmiştım. Fişe taktım çalıştırdım muazzam gürültüler, zangır zungur sesler geldi. Makina hopladı zıpladı... Tabii hemen kapattım. Eyvah, dedim, bu makina bozuk mu, nedir? Hemen bir uzmanını çağırdım. Doğru okumamışız talimnamesini, Almanca olduğu için... Meğer onun içinde şöyle uzunca bir demir parça varmış; paketlemek için, ambalaj için konulmuş bir parça... Onun, çalıştırılmadan önce mutlaka çıkartılması lâzımmış, o zaman çalışırmış.

İşte kâinatın sahibi, hâlikı, bizim Rabbimiz, alemlerin Rabbi, Arş-ı Azîm'in sahibi, her gücün kuvvetin sahibi Allah-u Teâlâ Hazretleri, şu dünya hayatını imtihan olarak yaratan, insanları imtihan için bu aleme gönderen Allah-u Teâlâ Hazretleri, bunun nasıl kullanılacağını, bu hayatın nasıl yaşanacağını da bize bildirmiş. Onun reçetesi İslâm!.. Ona göre yaşayan bu dünyada da mutlu olur. İyi bir aile kurar, sıhhatli yaşar, huzurlu yaşar. Allah'ın lütfuyla, izniyle uzun ömür sürer, bedenini yıpratmaz. Ailesi mutlu olur, çocuğu çocuğu hayırlı olur. Parmakla gösterilen, imrenilen, beğenilen bir yuva kurar, temiz bir işi olur, huzurlu yaşar... Ak pak bir pîr-i fâni oluncaya kadar, nurlu bir ihtiyar oluncaya kadar yaşar, sonra huzur içinde Mevlâsına kavuşur.

Dünyada da mutlu olur. Ama asıl mühim olan dünya mutluluğu değil... Çünkü bazen, insanın dünyayı feda etmesi gerekiyor, Allah öyle istiyor. Meselâ şehid olmak gerekiyor. Dünya hayatı esas değil, onu anlıyoruz buradan...

Bazen insan burada her şeyi feda eder, hayatını bile feda eder. Allah rızası için canını bile feda eder, şehid olur. Şehid olmaya gider. Malını verir, canını verir... Asıl ebedî hayatın ebedî saadeti de, tabii İslâm'la kazanılıyor.

O halde hepimizin ne yapması lâzım muhterem kardeşlerim?.. Kur'an-ı Kerim'i çok iyi bilmemiz lâzım ve Peygamber SAS Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini çok iyi öğrenmemiz lâzım! Niçin?.. Kulluğu çok güzel yapmak için, Allah'a en güzel kulluk yapmak için... Hem bu dünyada hem ahirette mutlu olmak için ve mutluluğa ermek için... Dirliğimizin ve düzenliğimizin olması için, huzurumuzun, saadetimizin, refahımızın, ferahımızın, iflâhımızın, salâhımızın olması için bu lâzım!..

b. Kur'an-ı Kerim'in Anlaşılması

Kur'an-ı Kerim ayı olan mübarek Ramazan ayı geçti. Kur'an-ı Kerim'i Ramazan'da hepimiz okuduk. Hafız efendiler camide okudular, ötekiler de Kur'an-ı Kerim'i açtılar, karşıdan dinlediler, bantlara aldılar. Zaten hafızların okudukları, çok güzel okunmuş Kur'an-ı Kerimler artık satılıyor. Herkesin evinde var, dinleyebiliyorlar. Doğru telâffuzu nasıldır, güzel okunuşu nasıldır; herkes aşağı yukarı biliyor. Kur'an-ı Kerim'i hatmettiler, sevindiler, sevap

kazandılar, hatimden sonra dualar ettiler.

عِنْدَ كُلِّ خَتْمَةٍ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ
(كر. عن أنس)

RE. 320/6 (*İnde külli hatmetin da'vetün müstecâbetün*)¹ [Her hatimden sonra müstecâb bir dua vardır.] buyurmuş Peygamber SAS Efendimiz. Yâni, “Hatim indirildi mi, Allah o zaman hatim indiren kulunu sever, yaptığı duaları kabul eder. Hatim edildiği esnada yapılan dualar makbul ve müstecâb olur.” diye müjde var.

Onun için, hatim duası yapıyoruz. Bitirdik mi açıyoruz elimizi, “Hatim duası var!” diye uzun boylu çağırıyoruz konu komşuyu... Veyahut bildiğimiz bir hoca efendiye diyoruz ki:

“—Ben Kur'an-ı Kerim'i hatmetmiştim, lütfen bunun duasını yapıverir misiniz camide!.. Ağzı dualı ihtiyar mübarek cemaat de âmin desin de, benim duam daha iyi kabul olsun...” filân diye düşüncelerle Kur'an-ı Kerim'i okuyoruz.

Tamam okuduk bitti. Ramazan gitti. Ramazan

¹ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.416, no:2254; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliya*, c.VII, s.260; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.VI, s.279, no:985; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.III, s.125; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IX, s.390, no:4984; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.271, no:1577; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.47, no:4121; Zehebî, *Lisânü'l-İ'tidal*, c.IV, s.412, no:9643; Enes ibn-i Malik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.160, no:3340; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.777, no:1786;

Câmiu'l-Ehâdîs, c.XIV, s.328, no:14396.

gideli dokuz gün oldu, bir haftadan fazla zaman oldu. Şimdi ne olacak?..

Kur'an-ı Kerim hafızlardan dinlenmek için, güzel sesli hafızlar okusunlar da biz de tatlı tatlı dinleyelim, mest olalım, memnun olalım filân diye, böyle sırf bir ses olayı olarak inmedi ki... Kur'an-ı Kerim yirmi üç yılda indi. Böyle toptan okunsun da sayfalar birden geçilsin, yirmi dakikada, yirmi beş dakikada bir cüz tamamlansın diye inmedi. Kur'an-ı Kerim'in ayetleri hazmedilsin, anlaşılsın, bilinsin, herkes Kur'an-ı Kerim'e uysun diye Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber gönderdi, yirmi üç yılda ona indirdi.

Kadir Gecesi'nde birden inmiş. Yirmi üç yılda tafsîlen, ayetler yıldızlar gibi, yıldız kümeleri gibi küme küme, olaylar üzerine inmiş. Yâni inzal ve tenzil şeklinde... Toptan semâ-yı dünyâyâ indirilmiş; ondan sonra yirmi üç yılda yavaş yavaş, sindire sindire, öğretre öğretre, hazmettire ettire, anlata anlata inmiş.

O halde anlaşılması esastır. O halde onu anlatan insanlara ihtiyaç vardır. Kur'an-ı Kerim'i Peygamber SAS Efendimiz gibi anlayan, kendi hayatında yaşayan, başkalarına hem söz olarak, "Kur'an-ı Kerim budur, böyledir. Aman siz de böyle yapın!" diye söyleyen; hem de sözden anlayamayan insanların uzaktan bakmasıyla da, "İşte Kur'an-ı Kerim böyle yaşanır!" diye yaşantısıyla örnek olan insanlara ihtiyaç vardır. İnsanlar Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini unuttukça, insanlara Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini

hatırlatacak ikazcılara, hatırlatıcılara ihtiyaç vardır. İnsanlar şaşkırdıkça, insanları doğru yola irşad edecek mürşid-i kâmillere ihtiyaç vardır. İnsanlar terbiyesini kaybettikçe, eğitimsiz kaldıkça, insanları terbiye edecek rabbanî mürebbîlere, terbiyecilere ihtiyaç vardır.

O halde ne olması lâzım?.. İnsanın öğrenebilirse kitapları açıp oradan okuması lâzım! Amma Kur'an-ı Kerim'e ömrünü vererek öğrenmiş, Kur'an-ı Kerim'i hazmetmiş, dinin inceliklerini anlamış, teferruatına aşına olmuş, sınırlarını bilen, her hükmün nerede başlayıp, nerede bittiğini bilen mürşid-i kâmillere, büyük alimlere, ilmiyle amel eden, ilmini uygulayan samimi mübarek insanlara, gözü yaşlı alimlere büyük ihtiyaç vardır.

Tekkemizin yetiştirdiği büyük alimlerden ve sonra Mısır'a gitmiş, orada da çok büyük nam ve şöhret kazanmış, çok sevilmiş, çok takdir görmüş olan Muhammed Zâhid-i Kevserî Hazretleri var ki, bizim büyüklerimizden bir kimse... Hakkında da biz bir kitap yayınladık, hafta düzenledik. Düzce'de konuşmalar, toplantılar yapıldı, Düzceliler tanışın diye...

Onun yetiştirdiği bir Arap alimi vardı, Abdülfettah Ebû Gudde. Allah rahmet eylesin, ben kendisiyle de konuştum, tanıştım. Alimlerle ilgili bir kitap yazmış, baştan sona okumuştum senelerce önce... Gayet güzel dipnotlarla zenginleştirilmiş bir eseri neşretmiş. Zevkle okudum ve hüngür hüngür ağladım... Çok samimi, içten yazıldığı için dokunuyor, ağlıyor insan.

Bir de bugünkü hutbede –Allah razı olsun– Türkiye’den buraya gelmiş olan Zühdü Hoca kardeşimiz, yine alimlerle ilgili, alimlerin İslâm tarihinde nasıl yaşadıklarını, neler yaptıklarını anlatan çok güzel bir hutbe okudu. Ondandır da çok duygulandım, bir de bugün ağladım.

Bunlar sevinç gözyaşı gibi bir şey oluyor, tatlı ağlamalar oluyor. Allah başka türlü kötü olaylarla karşılaştırıp ağlatmasın ama, böyle kalb inceliğinden veya söylenen sözlerin doğruluğundan, haklılığından dolayı insanın hassaslaşıp, duyguları coşarak, duygusallığından dolayı ağlaması güzel bir şey tabii... Allah seviyor. “Allah rızası için, Allah korkusu için, havfullahtan, haşyetullahtan veya aşkullahtan, muhabbetullah- tan ağlayan göze, cehennem ateşi değmeyecek!” diye hadis-i şerifler var.

c. Ramazan’daki İyi Halin Devam Ettirilmesi

Yâni o kitap da, bu hutbe de âlimlerin medhiyle ilgili idi. Ben de düşündüm şimdi Ramazan geldi, geçti. Kendimize bakıyorum, çevreme bakıyorum, Ramazan’daki halleri kaybetmemenin önemini düşünüyorum. İnsanlar kaybederse yazık olur diye, insanların Ramazan’da kazandığı güzellikleri, Ramazan’dan sonra devam ettirmesi lâzım!

Güzel huylu olduysa Ramazan’da, Ramazan’dan sonra niye kötü huylu olsun?.. Devam ettirmesi lâzım!

Ramazan’da Kur’an-ı Kerim’i okuyor idiyse,

Ramazan'dan sonra da okuması lâzım!..
Ramazan'dan sonra niye rafa kaldırsın, niye torbaya koysun, niye duvara assın, niye yüzünü kapatsın?..

Ramazan'da camiye gidiyorsa, Ramazan'dan sonra da gitmesi lâzım! Ramazan'da oruç tutuyorsa, Şevval ayında da bazı günler tutsun. Altı gün Şevval orucu var...

Her haftanın pazartesi perşembe oruçlarını da Efendimiz tavsiye etmiş, tutardı kendisi de... Demek ki haftada iki gün sünnet olan oruç var.

Ayın başında, ortasında, sonunda oruç tutulabilir. Ya da ayın ortasında, mehtabın olduğu gecelerin gündüzlerinde, yâni 12'si, 13'ü, 14'ü diye açıklama yapılmış veyahut 13'ü, 14'ü, 15'i diye... Yâni 14 ortada olarak, veya 14 sonuncu olarak iki yorum var, eyyâm-ı biyz budur veya şudur diye. Yâni mehtaplı gecelerin gündüzleri diyelim kısaca... Rabbimiz, hangi yorumu kabul edersek, uygularsak ona göre ecrimizi versin... O mehtaplı gecelerin gündüzleri de oruç tutmak var. Böylece oruca devam edelim!

Ramazan'da kazandığımız güzel şeylerden sadaka vermeye, hayır yapmaya, İslâm'a faydalı işler yapmaya devam edelim!.. Yâni, Ramazan'da kazanılanları niçin kaybediyoruz? Dükkânda kazandıklarımızı niye cebimizden düşürüyoruz? Niye eve getiremeden yolda hırsızlara çaldırıyoruz?..

Dinin imanın da hırsız şeytandır. İnsanoğlunun aç kurdu, koyunları parçalayan dağdaki kurtlar gibi, insanoğlunun kurdu da şeytandır. O da onun etrafında dolanır, bağırır, çağırır, kandırır,

vesvese verir, yanlış şeyleri yap diye aklına getirir, teşvik eder, tahrik eder ve sonra günaha bulaştırınca, geçer karşısına güler şeytan... Niye böyle şeytanı güldürecek duruma düşsün müslümanlar?.. Niye kazandıklarını ahirete götüremesin, niye yarı yolda kaybetsin, niye düşürsün, niye tekrar zarara, ziyana uğrasın?..

Hayırlara, güzel işlere devam etmek lâzım!.. Ramazandan sonra, müslümanların düşüneceği en mühim şeylerden birisi, Ramazanda kazandığı sevapları kaybetmemek, kazandığı güzel alışkanlıkları bırakmamaktır. Ramazandan sonraki ikinci cumada, bunu böyle önemle belirtiyorum.

Pek nasıl olacak insanın böyle İslâm'ı bırakmadan devam edebilmesi?.. Ramazan'da elbirliği ile, toplum olarak Ramazan'ı ihyâ ettiğimiz için kolay oluyordu. Herkes iftar yapıyordu, herkes teravihe gidiyordu... Beraberce kolay oluyordu.

Evet bu çok önemli, çok güzel... Bunu böyle düşünen kardeşlerimiz doğru düşünüyorlar. İslâm'ı yaşamak için müslümanların imrenilecek ortamlar meydana getirmesi lâzım! Yâni İslâm'ı yaşamayan öteki insanların imreneceği, yanaşıp gelebileceği, geldiği zaman da memnun olacağı, katıldığı zaman da bir daha ayrılamayacağı ortamlar oluşturmalı!..

Ben Danimarka'dayken müslüman olmuş Danimarkalılarla konuştum dedim ki:

“—Nasılsınız? Nasıl müslüman oldunuz?” Anlattılar.

“—Şimdi nasılsınız? Çünkü hristiyan idiniz,

İslâm'ın hak din olduğunu anladınız, İslâm'a girdiniz..." dedim.

"—Hocam, İslâm'a girdik, bir şey değil. İslâm'a girecek çok insan var Avrupa'da. İslâm'ın gerçek olduğu kesin. İslâm'ın hak din olduğunu anlayıp İslâm'a girecek insanlar var... Fakat biz İslâm'a girdikten sonra, 'Siz müslüman oldunuz, hristiyanlığı bıraktınız!' diye sanki hainlik yapmışız gibi, bizi eski toplumumuz dışladı." dediler.

Aslında hainlik yapmıyor. Çünkü, Allah'a vefa göstermek vefanın en üstünüdür. Batıla vefa göstermek hüner değildir, bâtıldan dönmek lâzım! Şeytana bağlı kalmak hüner değildir, yanlıştır. Onların yaptıkları doğru ama, gel de anlat.

"—Bizi eski toplumumuz dışladı, yeni topluma da lisanuymadığı için kaynaşamıyoruz." dediler.

Bir de, işte bunlar müslüman olmuş diye, bizim kardeşlerimizin yakın ilgi göstermesi lâzım, elinden tutması lâzım! Onu göstermedikleri için, adamcağız iki toplum arasında yapayalnız kalıyor. Müslüman olunca çok büyük bir zorlukla karşılaşılıyor. Çünkü insanoğlu toplumsal bir yaratıktır. Tek başına yaşamak herkesin harcı, kârı değildir, kolay değildir. Zorluk çekiyor.

Nasıl olması lâzım?.. Kolayca içine girebileceği, ibadetleri kolayca yapabileceği, kendisini seven, kendisinin sevdiği insanlardan kurulu toplulukların olması lâzım! Onların içine girmesi lâzım! O toplumdan bu topluma geçivermek

lâzım! Yâni batmak üzere olan bir kayıktan, yara almış, batacak olan bir kayıktan, sağlam bir gemiye binmek lâzım. Fırtınalarla boğuşan bir filikadan kurtarma gemisine çıkmak gibi bir şey. Bunu sağlaması lâzım müslümanların...

İşte bu yok, Danimarka'da yok meselâ... Bizim orada kardeşlerimiz var ama, "Cami alın!" dedik, daha çalışma safhasında, onu yapamamışlar. Daha başka çalışmalar yapılması lâzım... Türkiye'de de öyle... Yâni insanların bir takım tatlı, sevimli devam edebilecekleri topluluklar oluşturulması lâzım!..

Ben küçükken ortaokuldayken, lisedeyken hatırlıyorum. Babamın girdiği dinî gurup ne kadar güzeldi. Her akşam babam

—Allah ömür versin, selâmet versin— işten gelince, gerek ticaret yaptığı zaman dükkândan gelince, gerek müftülükte çalıştığı zaman müftülükten gelince, akşam yemeğini yedik. Akşam yemeğinde mutlaka evin fertleri, herkes evde bulunurdu. Yatsı namazına babam, mutlaka o camiye giderdi. Abdül'aziz Hocaefendi'nin olduğu, bu *Râmûzü'l-Ehâdis*'in mealini Osman [Çataklı] Bey'in, ağzından yazdığı, Hocamız'dan önceki hocaefendi, postnişin... Onun camiine giderdi.

Her akşam onun evinde, salonunda sohbetler olurdu, çaylar içilirdi, ikramlar olurdu. Yâni bir muhabbet ocağıydı. Nice nice güzel hayırlar oldu, nice nice insanlar yetişti, geldi geçti, eğitim gördüler, faydalananlar faydalandılar. Böyle samimi topluluklar oluşturmak gerekiyor.

Amerika’da gördüm, Avrupa’da gördüm, Avustralya’da gördüm. Onlar bu ihtiyacı gördükleri için toplumsal kuruluşlara, derneklere, vakıflara çok önem veriyorlar. Her çeşit kuruluşa... Hatta bir insan işe gireceği zaman, Avustralya’da iş müracaat kâğıdına bir soru eklemişler:

“—Hangi derneklere üyesiniz? Nerelere kayıtlısınız? Ne gibi zevkleriniz var, neler yapıyorsunuz?” diye soruyorlar.

Bu çok önemli bir madde onlar için. Adam diyor ki meselâ:

“—Yüzme kulübüne üyeyim, şu spor kulübüne, derneğine kayıtlıyım, şu işi yapanlarla beraberim...”

“—Tamam! Bu toplumun içinde, toplumsal çalışmalara katılan uyumlu bir insan, toplumda öteki insanlarla uyumu olan bir insan...” diyorlar.

O zaman işe daha öncelikle alıyorlar. Aksi halde;

“—Ben hiç bir derneğe kayıtlı değilim, kendi başıma yaşarım!” derse;

“—Haa, bu toplum kaçkını...” diyorlar.

Bu durum işe almama sebebi olabiliyor buralarda... Ve bu dernekler çok güzel çalışıyor, çok canlı çalışıyor. Her yerde bunun izlerini görüyoruz. Hayır yapıyorlar. “Filânca dernek köşedeki parkı yapmış, çocuk bahçesini yapmış, filânca dernek şurayı tanzim etmiş.” diye levha

koyuyorlar. “Bu anıtı filânca dikti, filânca dernek yaptı.” diye imza atıyorlar. Yâni yaptıkları eserleri görüyoruz. İşte müslümanların da böyle topluluklar oluşturması lâzım! Muhabbetli topluluklar, birbirini seven, topluca çalışan, topluca güzel toplumsal amaçları sağlamak için çalışan kümeler teşkil etmesi lâzım!..

d. Alimlerin Önemi

Tabii bu kümelerin çekirdeği, mihveri, direği, merkezi nedir?.. Kur’an-ı Kerim’i, İslâm’ı, imanı, irfanı, ihlâsı, ihsanı, ahlâkı çok iyi bilen bir kimse olacak, o öğretecek ötekilere... Biz bunu sağlamak için ilk iş olarak ne yaptık? *Hadis Enstitüsü* dedik, hadise dayalı, Kur’an-ı Kerim’e dayalı bir özel eğitim kuruluşu kurduk. Kardeşlerimize maaş verdik. Üniversiteden mezun olduktan sonra altı sene besledik... Yâni yetişsinler. Yetiştikten sonra, Kur’an-ı Kerim’i, hadis-i şerifi öğrendikten sonra o şehre gitsinler, öbür tarafa gitsinler. Nereye giderlerse gitsinler, orada insanlara İslâm’ı öğretsinler dedik; önemli...

Kur’an-ı Kerim’in inmesi çok büyük bir olay, çok büyük bir nimet... Peygamber Efendimiz’in gönderilmesi çok büyük bir nimet... Alemlere rahmet olarak gönderilmiş. Peygamber Efendimiz’den sonra ne olacak?.. Alimlerin etrafında toplanılacak. Alim yetiştirmek ve halkın onların etrafında toplanıp, onların işaret ettiği şeylere yönelmesi çok önemli...

Tabii alimin kendi kişisel, kendi maddî bedenine yönelinmiyor; İslâm’ı bildiği için, İslâm’ı

uyguladığı için onun etrafında toplanılıyor. Eğer öyle değilse, o zaman alimin de kıymeti kalmıyor. Sırf bilmek önemli olmuyor; bildiğini uygulamak ve Allah'ın sevdiği insan olmak önemli oluyor. İşte onun sağlanması lâzım! Onun etrafında muhabbetli bir topluluk oluşması lâzım!..

Burada el-hamdü lillâh –burada derken şimdi konuştuğum yeri, Avustralya'yı kastediyorum; Melbourne, Sydney, Brisbane, Volongong, Mildura çeşitli şehirler— kardeşlerimizi yerleştiriyoruz, topluyoruz. Bir vakıf, bir cemiyet etrafında topluyoruz. Her yerde böyle muhabbetli bir küme oluşturmalarını sağlıyoruz. El-hamdü lillâh, bugün kendi kendime dedim ki hutbeyi okurken:

“–Ölsem gam yemem, çok şükür! Çünkü işi anlamış ve insanları Kur'an-ı Kerim'e ve Peygamber Efendimiz'in sünnetine çağırmanın çok önemli olduğunu kavramış öğrencilerimiz var... Onlar artık toplumun başında halka hitab ediyorlar, cemaati irşad ediyorlar.”

Çok memnun oldum, mutmain oldum. Tabii yapılacak işler çok fazla ama, fevkalâde sevindim. Onun için bu münasebetle Peygamber SAS Efendimiz'in bu konudaki bazı hadislerini söylemek istiyorum.

Tabii bunun karşısına kimler çıkmış?.. Meselâ lâik düşünceli, dini kenara itmek isteyen bazıları –aslında lâik düşünce de dini kenara iten düşünce değildir; her dinî kuruluşa saygı gösteren düşünce demektir ama, Türkiye'deki uygulamadan kötü bir nam kazanmış bu

kelime— meselâ dine karşı olanlar, “Din afyondur, din gereksizdir” diyen komünist ülkeler, ateist olanlar, Allah’ın varlığını birliğini inkâr edenler... Onların bir kısmını da ben kısmen anlıyorum, mâzur görüyorum. Çünkü toplumlarındaki dinler ve dindarlar İslâm olmadığı için, bozuk dinler olduğu için, okumuş adam tabii onun doğru olmadığını görünce her halde bütün dinler doğru değildir sanıyor. İslâm’ı incelememişse, tanımamışsa karşı çıkıyor. Bu karşı çıkanlar diyorlar ki:

“—Biz dünyada yaşayacağız, yapacağımız işler var.”

Evet, insan dünyada yaşamak için de, başarı kazanmak için de ilme sarılmak zorunda... İslâm dini bunu böyle emrediyor. Onu özellikle belirtmek istiyorum. Yâni bizim dünyadaki başarımız için de ilme sarılmamız lâzım!

Bakın Pîrî Reis, Amerika’yı haritasında işaretlemiş, kıyıları, kuzey güney Amerika gayet güzel görünüyor. Amerika’yı keşfetmiş yâni. İslâm coğrafyacılarının Kristof Kolomb’dan asırlarca önce gittiğini kitaplar yazıyor, biliyoruz. Pîrî Reis’in haritasında var... Meselâ niye oraya gitip Avrupalıların yaptığı işi biz yapmamışız?.. Niye daha sonraki devirlerde bu dünyanın keşfedilmemiş öbür yerlerine gitmemişiz?.. Niye yarısını yeşil Afrika yaptığımız müslüman Afrika’nın, aşağısına inmemişiz?.. Neden elimizdeki şeyleri koruyamamışız?..

Tabii bunlar hep ilimden geri kalmanın sonucu. Yâni, insan ilimde geri kaldığı zaman, dünyası da gidiyor, ahireti de gidiyor.

e. Süleyman AS'ın İlmî Tercih Etmesi

Onun için, Peygamber Efendimiz SAS'ın bir hadis-i şerifini okumak istiyorum. Sohbetlerimiz hadis sohbeti gibi, daha ziyade âyet de okuyoruz hadis de okuyoruz. Bir hadis-i şerifin kendi Arapça metni de bulunsun, dinleyenin kulaklarına ve ortama ve zamana bereket yağsın diye okuyorum.

Efendimiz bazen, şu devirde şöyle olmuştu, filânca peygamber zamanında şu olmuştu diye eski ümmetlerin olaylarını anlatırdı. Hem Kur'an-ı Kerim'de var bu bilgiler hem de Peygamber Efendimiz'in hadis-i şeriflerinde... Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki, Suyûtî'nin *el-Câmiü's-Sağîr*'inde olan bir hadis-i şerifinde:²

خَيْرٌ سُلَيْمَانُ بَيْنَ الْمَالِ وَالْمُلْكِ وَالْعِلْمِ فَاخْتَارَ
الْعِلْمَ فَأَعْطَى الْمُلْكَ وَالْمَالِ لِإِخْتِيَارِهِ الْعِلْمَ

(كر. والديلمي عن ابن عباس)

RE. 282/10 (*Huyyira süleymân, beyne'l-mâli ve'l-mülki ve'l-ilm, fa'htâre'l-ilm feu'tıye'l-mülke ve'l-mâle li-ihdiyârihi'l-ilm.*)

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.192, no:2957; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXII, s.275; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.271, no:28783; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII; s.372, no:12121.

Bu hadis-i şerifin üzerinde biraz açıklama yapmak istiyorum: Süleyman AS, bizim ismini bildiğimiz, Kur'an-ı Kerim'de ismi geçen sevdiğimiz peygamberlerden birisi... Sevdiğimizizin bir delili, çocuklarımıza bu ismi koyarız. Padişahlarımızın içinde Kanûnî Süleyman var, kaç tane Süleyman var... Çevrenize baksanız karşılaşırsınız. Biz Süleyman AS'ı severiz. Çünkü Allah'ın sevgili mübarek peygamberlerinden biri olarak tanıyoruz. Saygımız vardır, *aleyhi's-salâtu ve's-selâm*...

Süleyman AS hakkında diyor ki Peygamber Efendimiz: (*Huyyira süleymân, beyne'l-mâli ve'l-mülki ve'l-ilm*) "Süleyman AS peygamberin önüne üç ihtimal konuldu: Mal mı istersin; saltanat, hükümrancılık, hükümdarlık, devlet başkanlığı, yöneticilik mi istersin; ilim mi istersin?.."

Mal, çeşitli dünya şeylerine sahip olmak; eşya olsun, hayvan olsun, arazi olsun, bağ bahçe olsun, hazine olsun, çeşitli mal... *Mülk* de bizim Türkçe'deki mânâsından farklı. Arapça'da *mülk* demek egemenlik demek, hüküm sürmek demek. Yâni meliklik demek, yâni hükümdarlık demek... Yâni, "Hükümdarlık mı yapmak istersin, mal sahibi mi olmak istersin, yoksa ilim mi öğrenmek, ilim irfan sahibi mi olmak istersin?.." diye muhayyer bırakılmış. "Seç seçtiğini, beğen beğendiğini!" denilmiş Süleyman AS'a...

Ben burada şimdi seyahat hâlinde olduğum için yapamıyorum ama, Türkiye'de olsaydı

ansiklopedileri karıştırdım, eski kitapları, kütüphanemdeki derin açıklama mahiyetinde olan başka kitapları karıştırdım; Süleyman AS'ın hayatını okurdum. Hangi zamanda, nasıl bir şekilde bu tercih yapma önüne getirildiğini de anlayıp, size daha geniş bilgi vermeye çalışırdım ama, şu anda hadis-i şerifte gördüğüm kadarıyla söylüyorum.

“—Mal mı istersin yâ Süleyman, zengin mi olmak istersin? Hükümdar mı olmak istersin? Bak devlet senin elinde olsun, padişah ol, sen hükmet... Bunu mu istersin, yoksa ilim irfan mı istersin?.. Allah'ın sevdiği, şöyle ilmiyle amel, edebli âbid, zâhid, ilim erbâbı, mübarek alim mi olmak istersin?..” diye bu üç şey önüne konuldu.

“—Seç bakalım, hangisini istersin?” diye muhayyer bırakıldı.

Seçme hakkı Süleyman AS Hazretleri'nin... (*Fa'htâre'l-ilm*) Süleyman AS demiş ki:

“—Yâ Rabbi ilim isterim, ilim irfan isterim. Hakkı bileyim, hayrı bileyim, senin rızan yollarını bileyim!” demiş. “Allah'ın sevdiği yolları bileyim de, cahil olmayayım da, gâfil olmayayım da,

bilgili bir mü'min olayım da bilgili olarak yaşayayım. Bilgimin icabını yapayım da, senin razı olduğun işleri yapıp, rızanı kazanayım, imtihanı başarayım, huzuruna sevdiğin kul olarak geleyim; bunu istiyorum yâ Rabbi!.. Mülk istemem, yâni egemenlik, hükümdarlık,

meliklik, devlet başkanlığı istemem, mal da istemem, zenginlik de istemem, onların peşinde değilim; ilim istiyorum!” demiş.

(Fa’htâre’l-ilm) “İlmi tercih etti.”

Tabii çok güzel yapmış. Biz peygamberlerin tercihlerinden ibret almak için dinleriz. Demek ki, bizim de öyle yapmamız lâzım! Yâni insan dünya parası kazanmak için, vurgun vurmak için, servet kazanmak için bazen ömrünü ona harcıyor, ahiretini mahvediyor. Demek ki öyle yapmayacak.

“—Siyasette yükseleyim, iktidar olayım da, Allah’ın emirleri isterse çiğnensin, isterse ahiretim mahvolsun, isterse lânete müstehak olayım, mühim değil! Hele bir başkan olayım, hele bir reis olayım, hele bir yönetici olayım... Hele bir hakim-i mutlak olayım, hele bir despot olayım, hele bir diktatör olayım...” diye tarih boyunca böyle çalışanlar olmuş.

Ordular çarpışmış, “Orası senin, burası benim!” filân diye... Taht kavgaları olmuş, kardeşler birbirlerini öldürmüşler. Cinayetler işlenmiş... Bunlar niçin?.. Padişahlık, hükümranlık, başkanlık benim olsun diye yapılmış. Demek bu da olmayacak, demek bunlar da yanlışmış. İnsanın neyi seçmesi lâzım? İlmi, irfanı, hem maddî ilmi, hem manevî ilmi, Allah’ın rızasını kazanmaya sebep olacak bilgileri öğrenmesi lâzım!

Sonuç ne olmuş?.. *(Feu’tiye’l-mülke ve’l-mâle li-ihdiyârihi’l-ilm)* “Allah onun ilmi seçmesinden

onu sevdi, memnun oldu. İsbetli bir seçiş yaptı diye, ona hem ilim verdi, peygamber oldu...”

Çok şeyleri bilirdi Süleyman AS, Kur’an-ı Kerim şahit:

عَلَّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ

(النمل: ١٦)

(Ullimnâ mantıka’t-tayri ve ûtînâ min külli şey’) [Bize kuşdili öğretildi ve bize her şeyden nasîb verildi.] (Neml, 27/16)

Karıncaların konuşmalarını duyardı, anlardı. Kuşların konuşmasını bilirdi.

قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ

لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا

يَشْعُرُونَ فَتَبَسَّمْ صَاحِجًا مِنْ قَوْلِهَا

(النمل: ١٨-١٩)

(Kàlet nemletün: Yâ eyyühe’n-nemlü’dhulû mesâkineküm) “Ordusu giderken bir karınca: ‘Ey karıncalar, yuvalarınıza girin! Süleyman ve ordusu geliyor, aman farkına varmadan sizi ezmesin!’ diye seslenince; (Fetebesseme dâhiken min kavlihâ) Süleyman AS onun konuşmasına, ‘Aman ezilmeyin, kenara kaçın!’ deyişine güldü.”

Bunları biliyordu. Ondan sonra rüzgârlara hakim idi, tasarrufatı vardı, yâni hükmü geçiyordu. Nasıl bir bilgiyle bunu sağlıyorsa, sağlıyordu.

Belkıs isimli Yemenli Saba melîkesi, uzun bir yolculukla Süleyman AS'ı ziyarete geliyordu. Kendisi değil kendisinin veziri, Belkıs'ın tahtını onun sarayından göz yumup açıncaya kadar alıp karşısına getirdi, koydu. Işınlama yoluyla, keramet yoluyla Süleyman AS'ın veziri Âsaf yaptı bunu. Ondan sonra da aylarca süren yolculuktan sonra, Belkıs Süleyman AS'ın yanına geldiği zaman, dediler ki:

قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ

(النمل: ٤٢)

(Kîle: E hâkezâ arşük?) “Senin tahtın bu mu?”
(Neml, 27/42) Belkıs şöyle baktı, şaşırıldı:

قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ

(النمل: ٤٢)

(Kàlet keennehû hû) “Sanki ta kendisi o!”
(Neml, 27/42)

Tabii ta kendisi o... Baktı ki tahtı getirilmiş. Ancak birpeygamberin yapacağı, bir evliyâullahın yapacağı şeyler, hak yolda olanların yapacağı şey... Gelmiş görünce, müslüman oldu. O devirde peygamber Süleyman AS olduğundan, Süleyman AS'a tâbi oldu.

Bir takım ilimleri biliyor. Cinlere hakim, cinlere başka insanların yapamadığı olağan üstü şeyler yaptırabiliyor. Onların başında... İnsanlara, cinlere hakim, rüzgârlara hakim... Kuşların, karıncaların konuşmalarına hakim... Yâni ne kadar geniş ilim verildiğini, Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden anlıyoruz.

İlmi seçmiş. Tabii o, bunlar, keyifli zevkli şeyler diye, bunlar kendisine verilsin diye istemedi ilmi... İrfanı istedi, Allah'ın sevdiği kul olmanın yolunu öğrenmek istedi. Allah'ın sevgili kulu olunca da, Allah ona bunları ihsân ediyor. Peygamberlere mûcize, evliyâullah'a da keramet olarak bunları ihsân ediyor. Peygamber Efendimiz'in zamanındaki ashabından da biliyoruz, Kur'an-ı Kerim'den de biliyoruz, daha sonraki çağlarda ciddî kitaplarda yazılanlardan da biliyoruz. Bu devirde de tanıştığımız büyük evliyâullah, rahmetli hocalarımız, büyüklerimizin hayatlarında da gözlerimizle gördük. Onlara da keramet olarak bu gibi şeyler veriliyor. Ahireti isteyince, Allah'ın rızasını isteyince, takvâ ehli olunca, Allah onları öğretiyor. Allah cahili cahil bırakmıyor evliyâ olduğu zaman; ümmî de olsa, oduncu da olsa ârif yapıyor, bir şeyler öğretiyor.

Süleyman AS, (*fahtâre'l-ilm*) ilmi tercih etti. (*Feu'tiye*) Bunun üzerine Allah tarafından kendisine (*el-mülk*) mülk de verildi. Süleyman AS hükümdar da oldu, devlet başkanı da oldu. Hazinesi oldu, devleti oldu, ordusu oldu, hakimiyeti oldu... Geniş bir devlet, ta Yemen'e kadar yayılmış, Ortadoğu'da büyük bir devleti de oldu. Mülk, yâni meliklik, egemenlik, hükümranlık, hükümdarlık da verildi. (*Ve'l-mâl*) Çok da mal sahibi oldu, çok para sahibi oldu."

Tabii peygamberler malları ne yapacaklar?.. Allah yolunda kullanmışlardır. O devirdeki insanların mutluluğu için ferahı, refahı, rahatı, huzuru, ızdıraplarının dindirilmesi için çalışmışlardır.

f. Ahireti Tercih Eden Mahrum Kalmaz

Aziz ve sevgili kardeşlerim! İlmi seçince, Allah ötekilerini de verdi. Bu büyük bir kanun-u ilâhîdir, Allah'ın imtihanıdır. Ama bir de lütfudur. Allah insanları kendisinin karşısında imtihan eder. Önüne ihtimaller çıkartır:

“—Bakalım dünyayı mı tercih edecek, ahireti mi tercih edecek; hangisini seçecek?.. Bakalım gönlü kayacak mı? Bakalım imtihanı kazanacak mı, kaybedecek mi?..” diye.

Ahireti seçerse, Allah ahireti seçtiği için sevap da verir ama, dünyalığı da verir. Dünyalıktan da mahrum bırakmaz! Hem dünyadan nasibini alır hem sevabı kazanmış olur. Dünyayı tercih ederse ahireti mahvolur, imtihanı kaybetmiş olur.

Onun için aziz ve sevgili kardeşlerim, aman Ramazan'dan çıktık, takvânın ne demek olduğunu az çok öğrendik. Büyük büyük kitaplarda, meşhur alimlerin Ramazan'da güzel güzel konuşmalarını, vaazlarını, nasihatlerini dinledik. Aman yanlış tercih yapmayalım! Aman fâni dünyayı tercih edip, ahireti mahvetmeyelim! Aman günahı tercih edip, şeytanı memnun edip, Allah'ın gazabına uğrayacak duruma kimse düşmesin! Aman

cenneti bırakıp da cehenneme düşmesine sebep olacak yanlış işleri kimse yapmasın. Kim Allah'ın rızasını düşünüyorsa, Allah yine ona dünyadan nasibi neyse veriyor.

Bakın Süleyman AS peygamber olmuş. Bakın Peygamber SAS Efendimiz Kureyşliler'in ne kadar zulmüne uğradıktan sonra, koca İslâm devletinin başkanı olmuş. Ahirete intikal edip de yönetimi Ebû Bekr-i Sıddîk'a devrettiği zaman, Arabistan yarımadası bütünleşmişti, şirk kalmamıştı, fütuhat başlamıştı. Ömer RA zamanında fütuhat ne kadar ilerledi. Bu Diyarbakır vs. Doğu Anadolu tarafları hemen o zamanda fethedildi.

Doğu Anadolu'daki bu ırkçı çalışmalara, düşüncelere, asabiye, kavmiye çalışmalarına acıyarak, gülerek bakıyorum. Yâni acı bir tebessümle bakıyorum. Orada kendisini şu ırktan, bu ırktan sanan insanların çoğu sahabe torunu... Belki oralara gelen mücahidlerin, İslâm için çarpışmış insanların torunları...

Silvan kasabamızda, ki eski adı *Meyanfarukin* idi; orada Selâhaddin-i Eyyubî gibi muazzam bir mücahidin camisini görünce ne kadar duygulanmıştım. Oraları ta ilk İslâm fütuhatında fethedildi. Diyarbakır kalesinde sahabe kabirleri var. Bu barajların, bentlerin suları altında kalan arazilerde nice sahabe kabirleri var, ziyaret ediliyor. Ta o zamanlar oraları İslâm beldesi oldu da, şimdi İslâm'dan başka duygular için çarpışmalar oluyor. İslâm'ın kendisini koruyamaması, müslümanların sahip oldukları derecelerden aşağı düşmesi çok fena!..

Yâni, Ramazan'dan sonra insanların şaşırması gibi, o güzel günlerden sonra kötü günler, o güzel duygulardan sonra kötü duygular, o

cennete götürecek cihad çalışmalarından sonra cehenneme götürecek ayrılık çalışmaları... Bunların hepsi garip şeyler. Kimisi, “Hazret-i Ali Efendimiz’in yolundan gidiyorum!” diyor. Kur’an-ı Kerim’e aykırı, Hazret-i Ali Efendimiz’e aykırı işler yaparsa nasıl olur?

Allah-u Teâlâ Hazretleri yanlış yapmaktan herkesi, hepimizi korusun! Hepimiz yanlış yapabiliriz. Nereye sarılacağız?.. Kur’an-ı Kerim’e sarılacağız. Peygamber Efendimiz’in sünnetine sarılacağız. Onları bilen alimlere sarılacağız. Sevimli toplumlar, gruplar, kümeler oluşturacağız. Herkes, “Aman bizi de aranızda alın, ne olur biz de gelelim!” diyecekler. Hanımlara hitab eden, beylere hitap eden, çocuklara hitab eden, gençlere hitab eden güzel çalışmalar yapacağız.

Ahireti tercih ettik mi, irfanı tercih ettik mi, ma’rifetullahı tercih ettik mi, sevabı tercih ettik mi, Allah hem dünyasını hem ahiretini iyi yapıyor insanın... İşte, Osmanlıların ilk devirde küçük bir uç beyi iken, koca bir Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye olması gibi. Bizim tarihimizden bir ibret... Daha önce sahabe-i kiram zamanında başlamış. Mazlum ve mağdur, işkenceden şehid olan sahabelerden, her birisi bir ilin valisi olan sahabelere zamanla işler dönüştü. Neden?.. Allah ilmi tercih edenlere hem mülk hem mal verir. Yâni hem egemenlik, yönetim hakkı verir, onları destekler; hem de zenginlik verir. Ama onlar yine zenginliği kendi şahsî işleri için kullanmazlar, hayra hasenâta harcarlar.

Son bir Őeyle sözümü tamamlamak isterim. Buralarda gördüğüm bir Şey var. Bunu yöneticilerimize, Türkiye'deki yöneticilere duyurmak için söylüyorum. Bir Şey çok dikkatimizi çekiyor.

“—Avustralya'ya gittiniz. Hocam, Avustralya'da en çok dikkatinizi ne çekti?”

Yâni belediyecilere söylüyorum, milletvekili muhterem kimselere söylüyorum; tabii onlar duyarlar mı, duymazlar mı bilmiyorum. Burada benim dikkatimi bir Şey ekiyor: Avustralya'nın nüfusu bizim nüfusumuzun üçte biri kadar, ama toprakları bizim topraklarımızın on misli fazla... O kadar güzel alt yapı kurmuŐlar ve o kadar güzel hizmetler gtrmuŐlar; halkın rahatı, mutluluğu için, huzuru için, temizliği için, su bulması için, rahat yaŐaması için, yemesi içmesi için, a açık kalmaması için o kadar güzel tedbirler almıŐlar ki, herkes buraya gelmeye can atıyor. Bunlar da gelenleri süzmeye gayret ediyorlar. Yâni herkesi almıyorlar. “Dur bakalım!” diyorlar, uzun boylu inceliyorlar. Halka hizmet ne kadar güzel...

Ben istiyorum ki bizim yönetici kardeşlerimiz buralara gelsinler, ama kalabalık bir Şekilde gelmesinler; ibret gözüyle, âdeta padiŐahın tebdil-i kıyafet yaptığı gibi gelsinler, ibret gözüyle Şöyle bir gezsınler kendileri... Biz buradan kendilerine rehberlik edecek, mihmandarlık edecek arkadaŐ buluruz. Şöyle ibretle baksınlar!.. Bir belediye başkanı gelsin; “Burada belediyeler nasıl alıŐıyor? Burada alt yapı nasıl sağlanıyor?” görsün. Bir

milletvekili kardeşimiz gelsin, “Burada meclis nasıl çalışıyor?” görsün. Daha başka kimseler gelsin! Böyle merasimin, resmiyetin dışında; protokol diyorlar ya onun dışında, gerçekleri görebileceği sakın bir kafayla, âdetâ tebdil-i kıyafet gelsinler; buradaki refahın, ileriliğın, mutlu yaşamın, güzelliğın, temizliğın sırrını çözsünler, götürsünler!..

Almanya’da da öyle... Almanya’da işlenmemiş bir karış toprak görmedim. Dağlardaki, orman arasındaki yollar bile asfaltlanmıştı. Bizim su ihtiyacımız halledilmemiştir, yol ihtiyacımız halledilmemiştir. Temel hak ve hürriyetler sağlanmamıştır. Dinî müesseseler, eğitim müesseseleri, insanların sağlık işleri... Çok şeyler var yâni. Buralarda çok güzel hizmet yapılıyor.

Halka hizmet etmek, o da Allah’ın sevdiği bir şey... Ama o da işte ilimle oluyor. Bunların hepsi din ilmiyle oluyor. İnsafla, imanla, ihlâsla oluyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri herkese bunları versin. Yâni yöneticilere, sorumlulara ilim versin, irfan versin. Allah onun arkasından tabii güzel şeyler de veriyor. İmanlı olarak, Allah’ın rızasını kazanmak için güzel şeyler yapmayı, hayır hasenat yapmayı nasib eylesin... Böyle insanların mutlu olduğunu göre göre memnun olmayı Allah hepimize nasib eylesin...

Sevdiği kul eylesin...

Kazandığı güzel vasıfları kaybetmeyen sevgili kullarından olmayı nasîb eylesin...

Evlâtlarımızı, torunlarımızı da iki cihanda,
sevdiklerimizle beraber bahtiyar eylesin...

Cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin, aziz ve
sevgili Akra dinleyicileri!..

*Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve
berekâtühû!..*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

06. 02. 1998 - Melbourne / AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

